

i Thingene, at enes mere eller mindre, helst med hele Udvalget, i alt Fald med Udvalgets Flertal, fordi der derved er givet en ypperlig Forberedelse for Sagens Behandling. Men det er klart, at en saadan Enighed kan ikke kræves med Opoffrelse af det Standpunkt, som det er Regjeringens Pligt at hævde. Dersom der altsaa hos Udvalgets Flertal, havde viist sig endog blot nogen Tilbøjelighed til at stille sig paa det Standpunkt, som jeg vedvarende maa anse for at være det rigtige, nemlig det ved Lovforslaget givne Standpunkt, saa vilde det ærede Udvalg — det er jeg forvisset om — have set, at jeg vilde have strakt mig saa langt som muligt fra dette mit Udgangspunkt for at komme overens med det; men den Fordring, som direkte eller indirekte fremgik af de ledende Udtalelser fra Flertallets Side, var, at hele det finansielle Udgangspunkt, hvorpaa Regjeringsforslaget var bygget, og hele den Grundanskuffelse, hvorpaa den finansielle Ordning hos os hviler, skulde opgives, og denne Fordring foreligger jo ogsaa nu gjennem Forslagene. 3. Overensstemmelse med denne Fordring er det, at der nu foreligger Forslag til Skattenedsættelser, som løbe op til flere Millioner. (I h. N. i. l. s. en: Over 2 Millioner!), ja over 2 Millioner, uden at denne Skattenedsættelse er gjort afhængig af, at der samtidig med dens Kræden i Kraft er anvist de derved nødvendiggjorte andre Indtægter. Disse Indstillinger fra Udvalgets Flertal synes mig at indeholde det klareste Vidnesbyrd om, hvilke Fordringer det er, der stilledes til Ministeren, for at han skulde kunne enes med Udvalget. Det er saa langt fra, at jeg for bestandigt fastholdt netop de Loldsafter, som jeg i Dieblirket under den givne finansielle Situation ansaa for de nødvendige, at jeg endog antydede, at man jo muligt i selve Udvalget maatte kunne enes om at opstille Regler for disse Loldsafters Dalen, efterhaanden som Indtægterne naagede en vis forud angiven Størrelse. Det er mig om at gjøre, at fjerne den Mistydning, at jeg ubetinget vilde, at man for stedse skulde beholde enhver senere Stigen som en uvørlig Indtægt. Jeg antydede, at man jo muligt kunde arbejde paa Grundlag af, at Lovgivningsmagten forud bestemte i en vis Orden, at fremtidige Loldnesættelser maatte finde Sted, naar visse forud bestemte Betingelser vare givne. Jeg antydede, at det netop var ønskeligt, at man under en eller anden Form kunde bringe det til Afstemning heri. Thinget, i hvilken Rækkefølge, om jeg saa maa sige, de forskellige Loldnesættelser laa Thinget paa Sinde, naar der var Mulighed for at opfylde disse Omst. Men hertil toges aldeles intet Hensyn; Fordringen var og blev den, at vi skulde gaa ind paa en Løstænd, hvor der manglede den faste Ordning ved Lov, som vi nu have, og til hvis Nedbrydelse jeg ikke kan røffe Gaand. Jeg hævdede altsaa, at, naar man vilde vedtage disse store Loldnesættelser,

saa maatte man samtidig give Vedelag ved en ny varig Stat. Det stemmede ikke med Regjeringens Forslag, men der var da, om jeg maa bruge det Udtryk — det er ikke det Udtryk, som jeg brugte i Udvalget, men Meningen var klar nok — en Stilling, som Finansministeren under de forudsatte særegne Omstændigheder meget vel kunde indtage, nemlig en iagttagende Stilling. Finansministeren kunde foreløbig holde sig tilbage, han kunde se, hvorvidt Rigsdagens tvende Afdelinger vilde og kunde enes om en saadan Afsløsning af en vis Del af Lolden ved en ny fast Stat. Jeg er det ærede Medlem fra Jylland (Thorup) taknemmelig, fordi han saa ligefrem har udtalt en Mening, som efter hans Udtalelse at dømme maasse deles af flere. Det er ganske rigtigt, at jeg har labet falske, en saadan Antydning som den, at netop under den Forudsætning, som jeg her har angivet, kunde Ministeren ikke med nogen Udflugt til at udvætte Noget udtale en aldeles bestemt Anskuelse, førend paa et senere Stadium. Jeg har ganske rigtigt antydet, at, naar Folkethinget virkelig troede, at den Anskuelse, som her er Tale om, nemlig store Loldnesættelser, som dæktes ved en Indtægtsafsat, i Folket havde en saadan Støtte, at den kunde trænge igjennem i Representationen, var det naturligt, om Folkethinget stillede, om jeg saa maa sige, et Spørgsmaal i den Retning til Landstinget; der skulde fra min Side ikke blive lagt nogenomhelst Hindring i Veien; jeg skulde foreløbig indtage en Sagtagers opmærksomme og samvittighedsfulde Stilling. (Berg: En sørgelig Stilling!) Det ærede Medlem finder denne Stilling sørgelig, det er nu en Smagssag, der er saa meget Sørgeligt, som man maa finde sig i at iagttage; men i Stillingen ser jeg nu ikke noget Sørgeligt, det er Forskellen. Jeg tror, at det i Reglen er bedst at lade Afbrydelse uændede, men de kunne undertiden dog være af den Art, at man finder sig fristet til at optage dem. Altsaa, dersom Udvalget og Thinget virkelig fandt det rigtigt, at et saadant Spørgsmaal blev stillet til Landstinget — vel, saa kunde det stille det, og der kunde da komme den Tid, da Ministeren vilde gjøre sin Stemme gjældende indenfor de Grændser, som hans Overbevisning krævede af ham. Det var altsaa det Standpunkt, som jeg indtog i Udvalget, og det skal kun tilføies, at jeg naturligvis udtrykkelig lagde de ærede Medlemmer paa Sinde, at jo mere de ønskede et bekræftende Svar, desto rigtigere vilde det være, at de Fordringer, der stilledes til den nye Stat, ikke bleve altsaa store. Dette fremhævede jeg gjentagne Gange i Modsetning til det her anbefalede System at forlange saa Meget, at man har Noget at slaa af paa. Siden den Tid er Betænkningen fremkommen, og som jeg jo maa antage efter de Antydninger, der ere komne fra det ærede Medlem for Jylland, ere i det Mindste for nogle Medlemmers Vedkom-